

ALAGA

fanzin

eylül 24'

-Gökyüzünden Öpücük-

Biz, yaşamın kancasına takılmış, kahkaha çorbası içen ruhlarız. Kelimeler, aklımızı metropolün bağrından çeler. Gönlümüzün tarlasındaki çiçeklerimizi sulamaya koyulur, tohumlarımızı ekecek dallar ve budaklarla çevrili ormanlar ararız. Yazmaya sıvadık kollarımızı, kelimimizi süslemeye geldik. Canlarımızı sermeye göründük birkaç cümle üstüne. Toprak, gözyaşlarımızı kurutmadan, bir yenisini akıtmaya koştuk. Kendimize ara sokakları ve karkuşları vadettik. Bir başkasına dikilmeyen yalnızlığımızı, muzipliğimizi ve her şeyimizi buraya yama ettik. Doymadan göçüp gideceğimiz bu dünyaya, bir çift şiirimizi, üç beş hayatımızı ve yırtılmış hırkalarımızı bırakarak göçelim istedik.

İlk önce, kedili sokaklara, sonra saman kâğıtlara ve oradan da gençliğimizi soyduğumuz renkli bulutlara uçuyoruz. Elektrik direklerine konuyoruz tüm benliklerimizle. Paradokslarda ve çelişkilerde deviniyoruz. İçimiz büyük bir sarılmak yumağı. Canla ve başla yürüyoruz önümüzdeki yolu. Sizlere göğün yüzünden öpücükler getirdik. Yaşamın kuyusunda, her yeni gün, sorulara, şiirlerle ve umutlara! "Tüm yıldızları biz toplayacağız gökyüzünden."

MÂZİNİN ÂTILIĞI

-İhtilâl hasreti çekenlere

Gece yarıları başlanan kitaplar gibi;

buruk ve vakur bıyıklarıyla
ana vatan destanlarından fıskıran
adamlar ki boyuna üzengi
kımıldayan dağ hep anti yurttu.
Ve fakat Sierra Maestra dersiniz
doğrudur
Carbonari dersiniz yine terakki
örgülü saçlarıyla Fethi
yine halaskâr

işte o zaman retinalar buğuluydu
kanıksama uçurumlu şoselerin ve
mitralyöz dumanlı rüzgârların getirdiği
yazıklı bir şeydi.
Babeuf boyuna savunuyordu kendini
bir çocuk dallarla cilveleşiyordu boyuna
kadınlar ki düdüğü sesleri
kulak zarlarına şarapnel fırlatıyordu.
Aldanmazca tecelli eden
hınzır tekmilleri, sırtta teyp, karyolada düzen
sonra kelle koltukta mücessem
ve beyaza dönmüş namlulu, devingen
senato merdiveni, tenis kortuydu mekan
kışın dolardı saray.

Cedel
çıplaklaştırıyor ayıplarımızı
cunta, lokavt, derleniş aylarıydı;

yarım kaldı.

YUSUF ÖZ

SAKALLI KÖPEK

vakit
dar bir boğazdan geçmekte
canım burnumda
kuyruk uzuyor her içtîma biraz biraz
içimin serseri çocuğunun saçlarına
çamların gölgesi yetmiyor temmuzun alevine
yetmiyor şu su
içimde yanan sevdanın özlemine

kursağında her öğün hürriyet kalıyor
evlerin boyaları akıyor gözlerimden
caddeleri yürüyor aklım rap rap
ellerim sigara yorgunu
tabakam doyurmuyor gayri
acısını ciğerlerimin

ruhum sancıyor göğün mavisine
biliyorum kuşlar uçuyor, sakallı köpek
şu tellerin ardında
şu tellerin ardında, iradem bekliyor rahatta
bense neresinden tutarsan tut
sahte bir duruşa hapsolmuş
şafak sayıyorum
izmarit gibi acı gecelerin karanlığında

ama türküler, fotoğraflar ve bir nebze umut
diyorum sakallı köpek
devirmez gövdesini adam olanın, değil mi
uzun gecenin bağrına
aciz bedenim, aziz onurumu
yıkamaz değil mi diyorum
kara postal yorgunu, şu çirkin toprağın dişlerine
gözlerimden süzülenlerin diline kanıp
ihtiyar bir çınar gibi

FAHRİ KÜÇÜK

İLLÜSTRASYON: ELMAKAFA

ŞİİR AKIŞI YAŞAM

rakı dendiğinde aklına 35lik gelenlere:
aynı boyutta pet şişeler gördüm içlerinde rengi açık rakı
su katıldı ve hala şeffaf, transparan

onlarla konuşulanlar açık değil iki tane olana kadar
yan yana olma ihtimali yoktu da süründüm bazı şeyleri
sürdürdüm yok oluş ihtimalimi düşündüm ansızın
sosyal medya raporları çekerken sistemlerden

bahsedilen rakıların yokluğunda çay, etkiyi yarattı benzeri
yıllardır üzerine düşünülmeyen bir şeydi belki
alkol yapmak pahalı değil, rakı votka ve cin kitleri
ve aromatik kokteyller, hepsi şiirin konusu
çünkü lağımdır ve şiirim laiklikten beslenir
aksi lağım gibidir benim için

çay içmek üsküdar'da ya da arnavutköy'de aramak o tarz kaldırımları
ankaraya gelince nefes almak, istanbulsa bu şiir
yani basit kelime oyunları ve albenili imajlar
hataydaysa gördüm spotify premiumsuz çocuklar
aynı otobüse bindim onlarla
youtube premiumları da yoktu üstelik

fikir biriktirdim şiir yazarsam bir gün
oturacak kadar mutsuz olursam manzarasız balkonlarda
tek başıma oturacak kadar manzarasız olursa ruhum bu birtakım balkonlarda
birtakım hisler yaşamaktansa mutsuz olmayı manzaram olarak seçersem ve karşımda
ayna
aynı anda şiirim rap gibi mi diye düşünürüm ya da hiç basılmayacak
bir yayınevine dosya olarak yollarım hiç sevilmeyecek
hatta dönüş dahi yapılmayacak belki hevesim kırılır
şehirlerden bahsedene diğerlerine aynısı yapılmayacak
çünkü onlar tanış hep aynı sofralarda

rakı diye otuz beşlik çağrılan sofralarda,
dublenin 240 tekin 180 olduğu, herkesin tek ve 35'lik söylediği inatla
kalburüstü değil, gösterişli sofralar bunlar
instagram kapanınca yapılmayan toplantılarda kurulan
ve orada konuşulur istanbul mu ankara mı hatay mı

orada denir kuğulu + anıtkabir harici ankara nanay
orada denir ben de hataya gitmedim hiç diye sonra
istanbul övülür orada beyoğlu eskisi gibi değiller

orada şiir konuşulur spotifydan takip atar birbirine insanlar
her buluşma sonrası biri dergi kurar ya da batırır, kitap çıkarır ve dedikodu

bense youtube ve spotify premiumsuz çocuklarda yollarda, yolculuklarda

YALIM AYDIN

DİNİ MANİFESTO

Eteğim diz üstü değil göt altı efendim.
Üzgünüm, çıplaklık ayıplayan her şeye karşı çıkıyoruz.
Erkekler için meme ucu saklamamazlık etmiyoruz.
Tanrı için boşalmamayı marifet bilenleri kınıyoruz.
Savaş şartlarını fırsat bilen,
kadını ganimet belleyen normları
yıkmaya çalışıyoruz.

Ayak yıkayan kadın değil
ayak yıkatan kadınları işe alıyoruz.
Annelere söven bebelerin babalarına
karma olmak istiyoruz.
Muhafazakar sistemin içinden geçmeyi hedefliyoruz.
Faşist değil, anarşist değil, hayır efendim gavur da değil;
özbeöz Türk milliyetçisiyiz.
Milliyetçilik bahane aslında
Biz engelleri kaldırıp birleşmeye çalışıyoruz.

JANSET ÖZTÜRK

MAKTUL DE BEN, KATİL DE

kimi zaman nirvanaya çıkan... kimi zaman bataklıkta boğulan...
yine kurtulabilir miydi? samadhiye ulaşabilir miydi?
ne kadar istemiştım oysa ki
hiçbir şeyi istemediğım kadar.
akışına tersti samadhinin, buddha değiliz ki doğunca oldubitti diyelim
sahi neyiz biz, kimiz?
nerden gelir nere gideriz?

belki de böyle olmalı

...
zihnim kaosta boğulmalı.
aksi için bu denli çabalamamıştım hiç,
hiç böylesine bıkmamıştım kendimden,
hiç böylesine trafiğı yoğun olmamıştı beynimin...
ne zaman gelecekti “asayiş berkemal” diyebileceğım günler?
hangi polis kurtaracaktı beni şu mahlukatın derininden?
mahkumdum çoktan zincirlere vurulmuş,
denizden toplayacaktım saflığı, berraklığı...
tükenmişti çünkü -beni de tükettiğı gibi-
id çevrelerdi dört bi yanımı, hani nerde aradıklarım?
masum değil miyiz?
ah keşke...
biz de insanız be abi!
“kaç parça olayım ben kızım!” diyen anneme mi dönüşüyordum?
hayat bu ya giderek dönüşürsün er ya da geç yargıladığına
seni yargılayanlar da sana...
sarmal içine çekerken bizi, reenkarne oluşumu mu beklemeliyim?
neyi beklemeliydim/ beni ne bekliyordu?
kendi kanım ilaç oldukça yarama,
ben burda bunlarla boğuladurayım...
kurban kimdi?
kim kimin katiliydi?
belki de kendi kendimin...

SENEM URAS

"PEOPLE PLEASING": NARSISİZMIN SÖZDEBİLİMSEL AKLAMASI

Modern ruhbilimin giriştiği çabalar içerisinde belki de en yoğun olanı kişiye kendini öncelemeyi öğretmek. Birer "people pleaser" olmaktan muzdarip olduğunu iddia eden milyonların ve bu milyonlar adına doğru değişimi sağlama görevini üstlenmiş yüzbinlerce ruh terbiyecisinin varlığı söz konusu. Buna paralel olarak, nasıl oluyorsa, her bireyin "kişisel gelişim" çizgisi kronik bir memnun edici olmaktan kendine değer vermeyi öğrenmeye doğru ilerliyor.

Bunların doğruluğunun kabul edilebilmesi için çağ insanının ezici çoğunluğunda var olan müzmin bir "fazla iyilik" in varlığı içselleştirilmeli. Her iki var sayım da doğru kabul edildiğinde zihnimde her bireyin gereğinden de fazla iyi olduğu, pamuk şeker tadında bir toplum gerçekliği canlanıyor. Bu gerçekliği sindirmekten caymak için ise şehir merkezinde bir saatlik bir yürüyüş yapmam yahut akşam haberlerini izlemem yeterli.

Herkesin fazla iyi olmak kaynaklı şikayetlerine; toplumsal yozlaşmaya, çürümeye, nefretin aşırılığına, yalnızlığa dair şikayetler, tüm bu şikayetlerin geçerliliğini doğrulayan somut verilerle birlikte eşlik ediyor. Kısaca, "Sence sen fazla mı iyisin?" sorusunu sorduğumda neredeyse tamamından coşkulu bir evet cevabı aldığım, her bir bireyi aşırılığa kaçan ölçüde iyi olan insanların el ele vererek yarattığı bir kötülük timsalinin içerisinde yaşıyoruz. Bunun da ötesinde, iyilik konusundaki aşırılıklarını tereddüt etmeksizin onaylayanlarla kötülüğün başını alıp gitmesinden şikayet edenler aynı kişiler.

Bu çelişkinin üzerinde durmak, birilerini bu konuda uyarmak gibi bir niyetim yok. Bu çelişkinin nasıl geliştiğini ve onun insan doğasındaki alçaklık ile ilgili neler anlattığının üzerinde de durmak istemiyorum. Üzerinde durmak istediğim, bu çelişkinin var edilmesi adına, büyük oranda ruhbilim profesyonelleri tarafından sergilenen çabanın niteliği ve sonuçları. İyi niyeti bir kez olsun suistimal edilmiş birey, terapiye başvurarak yahut insan memnun etme bağımlılığına dair birkaç psikoloji makalesi okuyarak bu bağımlılığı kendisine yakıştırma ve bu bağımlılıktan kurtulmak adına haklılığı bilim tarafından aklanmış bir kötüye dönüşme şansına sahip.

Hayır demeyi öğrenen birey, bir daha evet dememeye yemin etmiş bir yalancı narsist olarak yeniden hayata kazandırılıyor. İyiliğe tereddüt etmeksizin bir fazlalık etiketi yapııştırarak onu neredeyse bir hastalık olarak ele alırken, "beni öncelemek" maskesinin altında gizlenen kasıtlı benmerkezciliği pudra şekerine bulayıp tüm kalbi kırıklara servis ediyoruz. Kişideki sıcak, yumuşak başlı, yardımsever kişilik özellikleri kişinin geçmişindeki olumsuz yaşanmışlıkların yan etkisi olarak değerlendirerek onun bu özellikleri üstünden silkip atmasını daha da kolay hale getiriyoruz.

Bencillik hep var oldu, ancak sanırım ilk kez bilimsel anlamda aklanmış ve özenle hayatta tutulan bir değer haline gelmiş durumda. Bunu acıklı bulmuyorum, ancak bu kuşkusuz, alçaklık ve kabalığın evrensel tarihindeki bir dönüm noktası olarak dikkat edilmeye değer.

KORAY KURTOĞLU

BEBEK MAVİSİNDEN CİNNİYET HALİ

tuzlu bir damla kan sızıyor gözümden
çocukkende ağlamayı bilmezdim
ben annemin karnındayken
doydum en güzel yaşına
-zaten.

hala ağzımdadır
anne sütündeki çok beklemiş yasin tadı
-incesiniz ama ben kullanmıyorum

büyükçe bir ah çekiyorum kadınlarım
garip cinnetin beynime vuran betonuna
titriyor sanki salonlar ve duvarlar ve parmaklarım
hınç dolu haklı bir yumrukla ama
vahşi bir canavarı saklıyorum kafatasımdan bir odada
sabırla ehlileştiriyorum onu, o kötü bir adam

bir beyaz kedi
siniyor eski ve sıkkın eşyaların altına
aynı hüznü sorulmayan çocuk gibi
korkuyor hayvan, anlamıyor öfkeyi nasıl olsa

beni tanımıyor gösterişli masalar ve abajurlar
beni muhtar bile babamdan daha iyi tanıyor ya!

ah benim sevdiğim kadınlar!
ah benim emekçi kadınlarım
yani boynu üzgün bir başak'ı büyütenler
nasıl olsa;
tanıyor beni onlar

EMRE ANDERSSON

İLLÜSTRASYON: ABÖ

EDILGEN YARALARIM VAR

Dedemin yıpranmış masalları uykumu çalmaya başladı her gece,
Özeniyorum öleceğini bilen adamlara.
Mutlu sonlara uzak seslerin gürültüsü, Aklımın inanç felsefesine uyuşuyor.

Trajik mahşere yürüyor günahla kutsanmış ayaklarım,
Kendime dönemediğim yerlerde bıraktım kendimi.
Bir sessizliğin bozuk anatomisinde selamı kestim sözümün bütçesinden.
Huzur kampına kiraladım kalbimi, Edilgen yaralarım var, ruhumun ayarını onaran.

Bozuk ağızımın ceketsiz duaları hafızamın çöplüğünü tozluyor artık,
Söz taşa dönüyor yasımda.
Kaç kitap yakılır cahilliğimin derin ormanında,
Kaç ağaç kesilir meyvesiz...

Suya çizdiğim kara güllerin demir kokusu,
Yansıyor küflü duvarına fiile dönüşen kavgamın.
Dileniyorum zamanın hızlanan sarkacına,
Ölümün ipini bıraktım artık,
Gölgede kuruyan günlerin zincirine sarıldım.

Dilime barınaklar inşa ettim,
Hangi alfabeyle seslensem gökyüzüne,
Kalan ömürleriyle dönüyor içimdeki kuşlar.

Gece güneşinin karanlığı daha sıcak, çapım büyüdü gövdemde.
Daha kireçli yangınlar, rüzgarını yollarımın ıssız asfaltına üfürüyor.
Kusurlarını ben yazdım hikayemin,
Telleri kesilmiş sınırlarımda artık daha özgür koşuyorum.

MURAT BOĞURCU

DOST AĞLAYIŞINDA YARGIÇ YAŞLI KADIN MI OLMALI?

Yolum ummadık duraklara gebe kaldı
Söyle yaşlı kadını sen mi doğurdun
Dayanamıyorum artık
Bu sözler niye

-Niçin ağlıyorsun?
-Dostum için...
-Değer mi?
-Değer.
-O zaman ağla,
Bir ömür boyu ağla

Çare ağlamak ise eğer
Bir yargıcın mahkûm etmesi gerekmez
Belki de doğduğumda başlayan göz yaşlarım
Bu süreli yaşantımda
Kurumadan devam ediyordur oysa
Temiz bir lodos vakti dahi
Penceremden izliyorum dostumu
Kapıyı yankısıyla
Tüm olanları suçluluğumla kapatamıyorum
Farkındayım ardımdaki infazı
O sıralar ağlamaklı o sıralar ahlaksız
Bir koşu geliyor içimden
Devlet dairelerinden nüfusu doğru
Ve orada binlerce olasılıktan birinde
Yazılımsal donanımlarla yaratılmış insanlar
Sosyologlara toplumu bana kendimi
Dikte etmek için memur edilmiş aygıtlar
Onlarla kana kan dişe dış çarpışmak
Engizisyonun işiydi ahlak yasasıyla boğuşmak
Sadece bir rica bir minnet mesela
Birkaç satır daha eklemek gibi hüviyetime:
'Selamsız bırakılarak
Bitecek bir ömürdür benimkisi
Halbuki söyleyin ben kimim?
Sabahın ufkuna dilenen bir insanın
Varoluşsal dengesini modern toplumların gereği
Üretmek işini kapitalden miras sanan
Gözyaşı fabrikalarını iflasın eşliğinde sallandıran
Bir diktatörden başka
Ben kimim'

MUHAMMED AHMETOĞLU

SEYYAH

seyir defterine
bir gün şöyle yazacak

günaydın
ve günaydın
bir kaç kez
uyuyup uyandım
kahvaltı yapacak
vaktim olmadı bugün
ya da buna
vakit ayırmadım

sonra ertesi gün
ve ertesi gün
birkaç boş sayfa geçecek
defterle arasından
ve neden sonra
onu bekleyen bir
satır olduğunu
hatırlayınca
şöyle söyleyecek

hoşçakal
galiba artık
bir seyyah olmayacağım
ya da senin ülkene
bir daha gelmeyeceğim

İREM ATEŞ

FOTOĞRAF: RATEL

HAYAT & ÖLÜM & RENOVATIO*

Evrendeki her şey bir değişim ve dönüşüm içerisinde. Bu değişimlerin süresi kimi olayda kısıyken kimisinde bir insan ömrüyle bile kıyaslanamayacak kadar uzundur. Peki bu resimde görülen yıldız ölümü nasıl gerçekleşir?

Evrendeki her şey bir değişim ve dönüşüm içerisinde. Bu değişimlerin süresi kimi olayda kısıyken kimisinde bir insan ömrüyle bile kıyaslanamayacak kadar uzundur. Peki bu resimde görülen yıldız ölümü nasıl gerçekleşir?

Yıldızlar enerjilerini çekirdeklerinde bulunan hidrojeni helyuma dönüştürerek üretirler.Yıldızların aktif olduğu bu süre boyunca dışa doğru olan füzyon basıncı, içe doğru yerçekimi basıncına karşı denge durumundadır. İşte kullanılabilir hidrojen kalmadığında ise, füzyon durur denge bozulur ve yer çekimi baskın hale gelir. Hidrojen tükenmeye başladığında, çekirdeği saran ince katmanın içinde hidrojen yanması gerçekleşir. Azalan hidrojen yıldızın yoğunluğunu artırır, onu sıkıştırır. Kütle çekim kuvveti, yıldızın gaz basıncından üstün gelince yani denge tamamıyla bozulduğunda yıldız parçalanma başlar.

Enteresandır ki bir hücrenin doğuşu ya da biyolojik olarak hücre bölünmesinin nedeni sitoplazma ile çekirdek dengesizliğinden kurtulmaktır. Yıldız ölümünde dengesizliğin sonucunda hayat biterken bir hücredeki dengesizlikten hayat başlar. İbn Rüşd'ün deyişiyle; "Yumurta dıştan bir güçle kırılırsa yaşam son bulurken, içten bir güçle kırılırsa yaşam başlar.

Sapiens dominabitur astris olarak ifade edilen bir özdeyiş var. Bilge kişi yıldızlara hükmeder diyor. Yıldızlarda yaşamın sırlarının gizli olduğu ortada.

Tek bir karede bir hücrenin doğumuyla beraber bir yıldızın ölümünü görüyoruz işte saklı olan gizli sır). Aralarında ne büyük bir benzerlik var insana birçok soru sorduracak bir benzerlik. Edouard Leve'nin kendine sorduğu bu soru gibi mesela: "Doğum yaşamın yokluğu için neyse, ölüm de yaşam için odur, öyle mi?"

Seneca isimli bir düşünür ise bizi olayın başka bir penceresine götürür ve der ki: "Ölüm her şeyi eşit kılar". Anthony Burgess ise "Demek ölüm tek gerçektir. Doğum ve ölümün dışında başka hiçbir şey gerçek diye nitelendirilemezdi." diyor.

Ölüm ve doğum arasındaki bu ciddi benzerlik hayatımızın doğum ve ölüm rüyası içinde şafak attığının bir kanıtı mıdır?

*Renovatio: Yeniden doğuş

EMİNE ÖYKÜ GÜNER

RUHUMUN PENAHİ

sen bilir misin benim 19umu?
yaşım değil, yaşıntım olan o sayıyı
ruhumun içinden geçen
ve tek bir kelime dahi etmeyen
o suskunluğun sözlerini bilir misin?
nasıl bir serzeniş seninkisi?

keşke konuşsaydın benimle
dökseydin içindekileri, kırsaydın beni;
hep yaptığın gibi.
niye susuyorsun?
ben seni dillere getiremeyecek kadar değersiz miyim?
aklım almıyor benim, sen nasıl böyle oldun?
yüreğimdin, ruhumdun, her şeyi yarım bırakma sebebin!
nasıl değiştin böyle?
korkarım daha da acısı var bunun;
senin hiç değişmemiş olman.
-ki bu benim ölüm fermanım-
ben seni neden olduğun gibi göremedim?

ruhumuzun ölümsüzlüğü kadar beter olsun,
seni sevdiğim o gün!
ve şimdi bu şiir, yarım kaldığımın kanıtı olsun.
beni tamamlayan mürekkeplerim, sensizliğe attığım dikişlerimin; ipi olsun.
bu ipi boynuma bağlamak daha cazip gelirken bana
bağlamak için boynumu değil, parkın soğuk demirini seçtim.
sırf bir çocuk yetişsin diye bağladım tamamlayıcımla bir çift oturağa.
bir çocuk yetişsin,
ve ruhunda ikimizi tamamlasın.
bir çocuk yetişsin,
bir çocuk yetişsin ki;
çekip giden saflığımızın
bu dünyada bir temsilcisi olsun.

TUĞÇE KAYIŞ

YABANİ KRAL VE KÖRERMİŞLERİ

Düşünüyorum, koşuşturmaların temelinde yatan güdüler. Bucak bucak insanı yönlendiren kuşkuları. İnsanların inançları ve hatta yaşamlarındaki güç, zihinlerinde inandıkları dünyada saklı. Anlıyorum artık herkesin dünyası aynı değil. Karşısında duran duvarlar asla aynı renk olmayacak. İnsan doğdu, yürüdü ve düştü. Düştüğü eşikten baktı dünyaya ve bu sayede hiçbir çukur aynı manzaraya denk gelmedi. Peki bu değişir miydi? İnsanın gözleri kapanınca yarına bir şey kalır mıydı? Sadece o çukurdan Tanrının ona gösterdiklerine boyun eğerek çürüyecek midir, bu mudur? Yabancı bir kralın bölük pörçük umutlarıyız. Peşinden koşmadıklarımız hep bir bronş takacak yakamıza. Her tebrik, her alkış biraz burukluk.

Monarşinin feodalite ile ilişkisinden doğan meşru çocuğudur tımar. Aslını görebilmek için damarlarında ne dolandığını görebilmek gerekir. Menfaatin dahi karşılıksız çıkarından nice olduğunu, o bizi çarpmadan idrak etmek gerekir. Fakat bilinir ki, bölünmeden bir elde edilemez. Labirent hayatın içindeki bu yolsuz yollar, milatça uzayıp gider. Hepsini hırstan gelmez mi, Tanrının bize bahsettiği o kudretli iradeden. Paranın içerikleri değerlendirilip insan hayatına bölündüğü günden bugüne tüm gözlerdeki dünya altın sarısını fon saydı. Gökyüzünden kan yağarken, mezarların yanındaki madenler daha cazipti. Bu madenler için bu denli çırpınışlar ıskellığın en başlarına özgü gelirken özgünlük orada, ıskellik burada kaldı. İnsan hayatı bölünürken sonuç ne olursa olsun bedelini misliyle geleceğin çocukları ödedi. Bu sebepten de insanın insanla olan kavgası doğadan hiç uzağa gidemedi. Dünya bize değil, biz dünyaya muhtaçtık. Dengesizliğin insan boyutundaki vahşeti hep karşımda, şu baktığım sokakta, masamda açık olan televizyonda ve en ciddisi ise akıllarımızda. Bu ilkel hayatlarımızın toplamı bile bir bütün edemiyor, yazık.

Vadettiklerini eşitlemeye o kudretli irademiz müşade etmeyecekti, etmedi de. Yedigimiz damgaların zamanla çürümesi sonucu düşüncelerimiz ardı ardına Propagandaya evrildi. Anımızda gezdirdiğimiz onurlu Cumhuriyet ve kardeşi olan Hürriyet bu kan partisinin uğrunda hüsrana uğradı. Cumhuriyet hürleştirilebilseydi herkes tek başına zaten bir devlet olabilirdi, aklıdan geçirdikleriyle kendi kendisine hükmetmeyi öğrenseydi her adımı eşsiz bir dünya düzenine hep beraber gülebilirdik. Demem o ki, insan kendi faşistliğini kendisine yansıtabilseydi bu düzenin her parçası insanlıkla bezenirdi. Eğer ki biz kendi kendimize yetebilmeyi, cumhuriyetin temelini idrak edebilseydik tahtın başındaki bir parça insan, koskoca halk bir devrim olurdu. Hepimizin gözlerindeki farklı dünyalardan bir bütün edebilseydik özgürlüğün anlamını bu satırlarda yok saymazdım. Bu bir rüya, bu imkansızlığın zorbalığı. bu devrimin içerisinde herkes bir cumhuriyet. Bununla yetinemeyenlerin ise içerisinde yaşadığı cehaletle hükmünü sürdürecekt.

Seyrettiğimiz bu oluşumlar bölük pörçük ayakta dururken insanlar bu duruma bir kavram uydurdular. "Trajikomedi" Aslı bir küfür, insanlığa hakareten boynu bükük bir

gerçek. Komedi mi trajedi yoksa trajedi zaten bir komedi mi? Bence hepsinin yüz ifadesi aynı, hepsi sahte. İçindeki dünyaya ayak uyduramayıp, bu dünyadan vazgeçenlerin maskesidir bu. Acıyarak güldüğümüz gözlerimiz bu perde sayesinde içinden hep ağladı. Gözyaşlarını görebilseydik nefret ve cehaletin birliğinden bu ocaklar sönerdi. Umutları çalınmış insanların körlüğü suskunluklarından değil, vazgeçişlerinden. Yeniden ayaklanmanın yalanı ise yine bir başkasına emanet. Biz kendi benliğimizi hep başkalarına emanet ederek yaşadığımız süresince ne şikayete ne de pişmanlığa hakkımız yoktur. Sonuçlarını kendimiz doğurduğumuz hiçbir bedeli bırakıp kaçmanın hiçbir izahı yoktur. Ya farklı zihinlerin bir ortaklığı hükümdardır ya da özgürlüğün kuşlara özgü olduğuna inanıp hayallerde yaşayanlara. Biz her şeye rağmen yaşadık varsayalım, kuşlar uçuşun.

Uçabiliyorken uçuşun.

ZEYNEP AKKAPTAN

FOTOĞRAF: RATEL

MİRAS VE MÜLKİYET

Mirası, ‘birine, ölen bir yakınından kalan mal mülk, para veya servet, kalıt, bırakıt, tereke; kalıtım yoluyla gelen herhangi bir özellik’ olarak açıklar TDK. Miras bırakan kişiye muris, mirası alacak kişiye ise varis denir. Varisler hiçbir çaba sarf etmeden sırf kan bağı olduğu için murisin mal varlıklarında hak sahibi olur. Kimin ailesinde miras bırakılabilecek o kadar mal var ise varis o kadar malda hak sahibi olur.

Miras, burjuvazinin evlatlarını kapitalin en üst basamağında yaşatarak, eski çağlarda halkına zulmeden padişahların hanedanlarından farksız olarak, yeniçağın dikta aracı, mülk kavramından doğan bir şekilde modern hanedanlıklar yaratma ve burjuva hanedanlıklarının egemenliğini soy halinde devamı çabası haline gelmiştir. Bu sistem ise kader kavramının sosyal hayatın içine girdiği ve insan doğası üzerinde rol oynadığı bir durum oluşturmıştır. Şuan Anadolu’da ev sahipliği oranı %57 (Euronews), yaklaşık bir milyon boş hane var. Kiracı ve evsiz sayısı bir hayli fazla, barınma gibi en temel ihtiyacın Anadolu’muzun yarısının karşılayamıyor olması ve Burjuvazinin adaletsizlik kokan evlatları, cennet Anadolu’muzun en elit yerlerinde tapu zenginliği yapıp bizi illiğimize kadar sömürürken, günde 13-14 saat çalışan gariban halkımızın yaşam mücadelesi çekmesi şahsen benim canımı acıtmakta.

Peki, bu sistemin karşısına ne koyabiliriz, bunun yerine ne uygulayabiliriz? Murisler öldükten sonra elde olan mirası vahşi kapitalizmden doğmuş barınma ihtiyacını karşılayamayan halkımıza vermek ve bu dünyada hep beraber yaşadığımızı, hepimize yeteceğini hatırlatmak en mantıklı sistem olacaktır. Boş evlerin çürümesinden, burjuvazinin servetine servet katmasındansa, bu evleri yaşam mücadelesinde olan halkımıza vermeyi sonuna kadar tercih ederim. Böylece kapitalden ve hiyerarşiden doğmuş kader ve şükre isyan olacaktır.

DEDE

GÜÇLÜ YAZMAK İÇİN ALKOL.

2024 yılına kadar yazdığım her metni ayık ve yazdıklarımı konsantre olarak yazdım. İyi üretebilmek için kaç saatimi harcamışımdır kim bilir. Bazen yazabilmek için müziğin yardımını da aldım. Müzik yazılı bir eser üretmek için ihtiyacınız olan duygu ateşini harlamak için kullanabileceğiniz en ucuz araçtır. Bir şubat günü bu ateşi alkolle daha da harlayabileceğimi öğrendim.

Ben sarhoşluk durumumu bir çizgi üzerinde özetlerim. Çizginin en solu ayık, orta kısım çakırkeyif ve en sağ taraf sarhoş seviyesidir. Eğer bu durumdaki gibi evde içiyorsam ikinci birada çakırkeyif olurum, dördüncüden sonra ise bende şalterler atar; kapanırım hemen. Malum şubat gününde video izleyip sızmayı düşündüğüm gün açtığım bira bana müthiş bir üretkenlik kazandırdı. Adeta Limitless filmindeki adam oldum. İyi üretimi çok kısa bir sürede yakaladım ve harlanmış duygularıyla romanda büyük bir ilerleme kaydettim; kurguda herhangi bir çelişkiye yer vermedim. Alkollü olduğumuz zaman beynimizdeki kapalı yerlerin kilidi açılır. Geçmişten biri aklımıza gelir, duygularımız bariyerlerden arınır ve insanın id tarafı ortaya çıkar. Bir müzisyenin deyimi ile söyleyecek olursak “çakralarımız açılır.” Alkol ise bana o gün on sayfa yazdırmıştı. Dolu dolu bir on sayfadan bahsediyorum. Romanı okuttuğum kişilere en iyi kısmı sorduğumda hep alkol ile yazdığım o satırları gösterdiler. Bende de o zaman ampul yandı zaten. Alkol id kısmını tamamen açığa çıkardığı için daha rahat çalışıyordum ve çıkardığım eserler daha kaliteli oluyordu. Hatta Bohem. için yazdığım öykülerimin birçoğunu çizginin ortasında yazdım.

Sanatçılar beyninin limitlerini zorlamak için alkolden başka olarak çeşitli maddeler de kullanıyorlar. Boş verin ama maddeleri, gidin iki bira alın ve limitleri sonuna kadar zorlayın. Edebiyatımızın buna ihtiyacı var.

BERKİN ZOBİ

BİR DOĞUMUN TECESSÜMÜ

kısraklar akdeniz'e koşuyordu güz günlerinde
ben, kısraklara koşuyordum
kimdi saçlarını kavi kılan bu rüzgâr deminde
haklı sayılan kimdi ve niçin öyle bilindi
şimdi bir bir yöneltiyorum bu soruları kendime
çünkü esrik bir şehri ömrüne ilmekleye ilmekleye
sanrılarla aldatan da bendim
yüzünün gölgesinde hüsrânı büyüten de.

bir çiçeğin gözlerinden hangi şiir öpebilir
bunu gökyüzüne nakşetmiyor hiç kimse.

ben
şimdi sıyrılıp puslu suretlerinden devletin ve tanrıların
göğsüne çarmıhlanmış yazgıyı tenimden bertarafta yükümlüyüm
ola ki o esrik şehir bileylesin damarlarıyla hançerleri
ola ki hüsrân hançeremde kendi kendini avutsun
bir çiçeğin gözlerinden öpmeyi bekleyeceğim yine de
bunu
gökyüzüne
nakşedeceğim

CEMRE N. KARAIN

FOTOĞRAF: RATEL

KÖKLER

Bir zamanlar birisi demiş:

“ Biz ağaç değiliz,
Köklerimiz toprağa
Çakılmadı ki,
Göç edemeyelim diye.”

Bu söz yıllarca,
Yankılandı zihnimde,
Sonunda fark ettim ki
Evet, biz ağaç değiliz,
Ama köklerimiz var.

Göçmen kuşlar misali
Uçarız ufuklara doğru,
Fakat her kanat çırpışında
Köklerimizin
Ataların toprağından
Kopuşu
Feryat gibi çınlar gökyüzünde.

O feryat öyle acıdır ki,
Defalarca
Geri dönme hayalini
Besleriz içimizde.

Biz ağaç değiliz
Ama köklerimiz var.

Evet, gitmek zordur,
Nefes kesicidir,
Daha da acı olan ise
Bir göçmenin
Her daim içinde taşıdığı
O arafta kalmaktır.

Bizim köklerimiz var.

FOTOĞRAF: RATEL

TERSİNE DÖNÜŞ

Dünyamız, baş aşağı bu günlerde,
Tersliğin bulaştığı bir melankoli;
İnsanlar birer nokta misali,
Belki de sadece küçük bir leke.
Sonsuz karmaşanın ortasında,
Bazıları derin izler bırakır,
Sözleriyle, davranışlarıyla;
Olumlu ya da olumsuz yankılanır.

Kuklalar sahnesinde,
Kimileri ipleri çekerken,
Diğerleri bekler sessizce,
O ellerin onları oynatmasını.

Dünyanın ters yüz olması,
En çok şimdi görünür:
Yılların kuklacısı,
Bir anda kuklaya döner,
Sahneyi acemiye bırakır,
İstmeden, usulca teslim eder.

YAZAR : MANDANA HEYDARIAN HERMANSSON
FARŞÇADAN ÇEVİREN : SOLMAZ ARZILI

ÇİZEN: CARNATION

ÇALKANTI

Bölüm 1: Telsiz Şehir ve Mantık Karası DEVAMI

Oysa bilmeden anlayamaz, bakmadan bilemezdim. Avcumda bir anahtar vardı ve kadin çoktan yanımdan gitmişti. Ne bir not, ne başka şey. Sadece anahtar. Baktım, bilmedim, anlamadım. Bir anahtar olduğundan daha fazla da şey ifade edebilirdi sonuçta. Ama ben bu hangi kapının olduğunu dahi bilmiyorum. Bu insanların da yüzüne tükürmemek için zor tutuyorum kendimi. Bir piç benim ya burada herkes makara geçsin zaten! Çivisi çıkmış bu dünyanın, bense matkap ne iki gün önce öğrendim. Biriniz de çiviyi nasıl oturtacağımı söylesin, göstersiz; matkabı bilmişim bilmemişim ne fark eder doğru kullanamadıktan sonra. Bunu dilerken elimde bir anahtar var, hangi kapının dahi bilmediğim. Ya hiç var olmamış bir kapının anahtarıysa, ya o kapı çok uzaktaysa veya o kağıt bir savaşa atomlarına ayrılmışsa, o zaman ne olacaktı.

Buradan bu yüzden nefret ediyorum. İnsanlar söyleyeceklerini dört kenti es geçip sonra tekrar oraya dönerek anlatıyorlar. Ben gerçeği istiyorum, sade ve öz olanından. Sıkıldım bu harf oyunlarından. Dilimi unutmak istiyorum ki ölebileyim öylece. Bu anahtarı da bir uçurumdan denize fırlatacağım. Kirim, pisim, aklıma zincir olan ne varsa atacağım, gerekirse kendimi bile! Ortada safça kalmak, bir et parçası olarak toprağa girmek ve oradan da bir daha çıkmamak istiyorum. Aldırmak istemiyorum hiçbir şarlatanlığa. Tanrı beni bir daha doğurursa onu da öldürürüm büyük keyifle.

Tekliğime armağan edilen çift ayağımla yoluma koyuldum, kavağıma koştum. Ben bir kaplumbağaydım, evim kavağımdı ve ben onunla yürümek istiyordum her yere. Evimi geride bırakma üzüntüsüyle çıkacaktım yola. Başka da bir şeyim yok zaten evim ve kemiklerim haricinde. Geri kalan her şeyimi kaybedebilirim, önemi yok. Konuşmayı istemiyorum insanlarla, onlara seslenmekse, asla! En azından burada, çünkü Telsiz Ülke'de unutulmak başka bir tercih hakkım yok. Bana ne sözde filozoflardan, çiçekten, böcekten. Yanmak istiyorum ben, demiştim. Ancak boşluktayım, ağaçtayım, başımlayım. Bir başımlayım. Eskiden insanlar sigarasına çakmak istermiş, işte öyle tiryakiyim. Kendimden başkasına dilenecek kadar. Gocunmuyorum bundan. Yaşamam için gereken bu! Dünyadan daha fazlasını istemiyorum. Kendisi kendisine kalabilir. Bu raya meraklı değilim, istediklerime meraklıyım. Nedir onlar bilmediğim için. O kadar. Yoksa kavağında kıvranan bir kanguru yavrusundan farksızım. Sadece bir şeyi pirüpak düşünebiliyorum: benden başka kaç kişi yaşıyor acaba dünyada. O aylaklar mı, onları demiyorum! Bir şeyleri isteyen ve onların peşinden tüm ölümleri verebilecek kadar cesaretli ve belki aptal kaç kişi var, Başkaldıran, fark eden, sorgulayan kaç kişi var? Sadece bu beynimde.

Herkesi orada bıraktım. Vermem gereken önemli bir karar vardı çünkü. Evin yolunu tuttum, henüz sokağa çıkma yasağı başlamamıştı. İçim rahattı bu yönden, fakat bir kurt yiyordu beynimin ince damarlarını.

Kader, bizi bir arada mı tutar, yoksa ayırmak mı ister. Gayesi bunlar arası gidip gelir mi veya. Kime torpil geçer, neden geçer? Yaşadıklarım kaderin oyunu mu, yoksa nereye gittiği belli olmayan saçma bir dünyada debeleniyor muyuz? Her iki ihtimal de çok korkutucu. Kader, hayat seçiyorsa beni neden yerin dibine sokuyor ki? Benim etim de farksız bir diğer insandan, ruhumun potansiyeli de. Neden yolumu kapatıp duruyor kader denen, daha da garibi insanlar buna nasıl inanabiliyor? Hep fazla soru sormuşumdur hayatımda. Cevaplarını asla bulamadığım, kimsenin de bana söylemediği. Korkuyla debelendiğimiz bir arenada kimse sorusuna cevap bulamaz zaten, ancak düşüncelerini bölmelerine koymaya koşuştururlar. Diğer ihtimaldeyse kendimi toprak parçalarına fırlatılmış tasmasız ve vahşi bir köpekten başka halde görmem imkânsız. Tanrı bizi dünyaya kusmuş. Bizler onun midesinden çıkmış odun parçaları, hayvan uzuvlarıyız. Tanrıysa hâlâ daha aç. Öyle bir açlık ki tıka basa yiyip, sürekli kusuyor. Tanrı varsa şayet, onun da benim kadar saçma, sahte, vahşi ve başıboş olması lazım. Ben tanrının kusmuşuyum çünkü! Değersiz bir kumaşın parçasıyım, tanrının çirkin peygamber yavrusuyum. Kabullenmem lazım belki de dünyadaki tüm kötülükleri. Hiçbir şeyi değiştiremeyeceğimi anlamam lazım belki de. Fakat anlamayacağım, anlamayacağım, anlamayacağım. Bir yatağa, yorganın altına pismiş halde korkuyla beklemeyeceğim ölümü. Ben koşacağım onun ihtiraslı pençelerine, bir şey yaptım giderken diyebilmek için. Büyük ölmek lazım, büyük!

Canımı çimlere yatırıp gökyüzünü seyredebildiğim zaman ölmek istiyorum. Bana bu şansı vermeyen kadere de inanamıyorum. Birçok şeye tutunması lazım insanın hayatta kalması için, benim inanmayı istediğim her şey toprağa karıştı bile. Artık ellerimi açtığımda gözyaşı ve topraktan başka şey çıkmıyor. Bunların hepsi bana bir yol sunuyor. Bütün kötülöklere rağmen bir şeyler değıştirme ihtimali varsa uğraşmak istiyorum. Bir boğa gibi yani. İsmime yakışır şekilde. Bir işe yaramayacağını bilerek, matadorun elindeki kırmızı örtüye boynuzlamasına koşacağım. Belki matador yaptıklarına pişman olur diye. Kimseyi öldürmekten falan bahsetmiyorum. Böyle bir şeyi asla istemem, yapabileceğim şey, bir şeyler denemek.

Çare, bazen elimizdeki güveneabileceğimiz tek şey olur. Mecburiyetimizdir. Akıntıya karşı yüzmekse sadece bizi yorar ve ölümümüzü hızlandırır. Bazen eldeki tek seçenek akıntıya kapılmaksa, bunu yapmalıyız yaşamak için. Ben de sırf bu yüzden kabul edeceğim tekliflerini. Görmek istiyorum her şeyi.

Eve vardım. Dolapta süt vardı, onu aldım. Bir de bardak çıkardım, döktüm. Dökölüşü bana bir insanı anımsattı, sanki cam içinde bir şeyler olduğunu biliyordu. Bunun ağır-

lığysa sütün tadındandı. İçtim onu, kendi derdimi içer gibi. Bazen insan yüzünü süt sayesinde görüyor: ben ne zamandır görmemiştim. Çok da önemsedığım söylemez yüzümü fakat epey değişmiş gibiydi. Gözlerim çok daha yorgun ve bitkin bakıyordu. Sanki hiçbir şeyi anlamlandıramıyormuş gibi. Annem öldüğünde üç numara olan saçlarım şimdi ele epeyce gelir şekildeydi. Dağınıktı, ben de öyle. İnsan ruhen dağıldığı zaman, yüzünden gizleyemiyormuş gerçeği. İnsan zaten saklayamaz gerçeği. Dilinde ne varsa er ya da geç dökülür suya. Bu çoğu zaman kötü olarak gözükse de aslında iyidir. Çünkü sütün yüzeyinde insan kendini görmedikçe ne olduğundan da haberi olmaya-bilir. Ben bir canavarım, çirkin bir suratım, büyükçe bir vücudum var. Onun içindeyse tam tersi bir adam.

Bunlar laf kalabalığı. Şu saç kesmem lazım. Banyoya gidip elime tıraş makinasını aldım ve iki numara yapmaya başladım saçımı. Şimdi daha çok bendim. Sonuçta insanoğlu rutinleri sever, benim rutinim de saçlarımı iki numara yapmak. Şimdi yeni saçlarım başka bir hayatı düşleyerek uyuyabilirim. Her şey kafada başlıyor, orada bitiyor diye boşuna söylememişler.

Uyanmak çok zor bir iş. O zamana kadar ne olduğunu bilmiyor çünkü insan. Beni böcek ısırmış mesela. Kim bilmiyorum. Zehri var mıdır asla haberim yok. Çok da umurumda değil zaten, hâlâ daha gidemediysem Mantık Karası'na, burada ölmeye bir gün daha mahkûmum demek. Bilgisizlik de bu yüzden zor zaten. "Hayatta en çok istediğim şeyi yapabilecek miyim?" diye yaşıyor çoğunluk. Ben de bu yüzden yaşıyorum, bir top-rak parçasını bu kadar isteyebilir insan!

Yine elimi yüzümü yıkamaya gittim nehre. Orada aklıma geldi anahtar. Evet, atmak istiyordum ama sanki unutmamın sebebi içimde bir şeylerin atmamı istememesiydi anahtarın. Bu konu üstünde çok düşünmedim. Belki düşünürsem atmaya karar veririm diye düşünmedim, bilmiyorum. Şu an bu anahtarın bir kapıyı açabileceği düşüncesi bana umut veriyor. Sanırım ilk defa somut bir şeye karşı umut duyuyorum içimde. İnançla umudun akraba duygular olduğunu öğrendim yakın zamanda. Nasıl oldu bilmiyorum, şimşek hızıyla bu bilgi çakıldı kafama. Umut bu insanın dünya üzerinde istek duyduğu şeyler için geçerli. Bu istek duyduğu şeyler insanın güven alanındaysa buna inanç duymaya başlar. Ben anahtara inanıyor muyum, bilmiyorum. Bunun pek de bir önemi yok zaten. Kalbime birisi bir şey bırakmışsa –ki bu bugüne kadar hiç olmadı desem yeridir- onun değerini bilmek ve beklemek boynumun borcu gibi düşünüyorum. Sonunda çıkacaklardan habersiz bir yolu neden yürür ki insan, tek sebebi ölümünden önce bir şeyler bulmaktır.

Nehirde yüzümü yıkadım. Yanımda Araf vardı. Benden beş yaş büyüktü, beraber vakit geçirirdik eskiden. Sonra Telsiz Ülke'yi gezmeyi kafasına koydu. Yollardaydı. Eskiden severdim Araf'ı, şimdilerde hem hiç görüşemediğimizden hem de fikir ayrılıklarımızdan

pek seviyorum diyemem. Ama konuşmayacak kadar da bozuk değil aramız. O yüzden onun beni görüp yanıma gelmesini beklemeden yanına gidebilirim. “Hoş geldin”, “Hoş buldum”. “Nasılsın?” diye sordum, “Yorgunum ama iyiyim.” dedi. Zamansız konuşmalarımızdan biri gibiydi. Bazen kafamız birbirimizi çekemeyecek kadar yorgun olurdu. Anladım. Fakat uzun süre sonra konuşabileceğim birini bulmuşken kaçırmak istemedim. “Ne anlıyorsun Telsiz Ülke’yi gezmekten? Gel Mantık Karası’na gidelim!” dedim. “Önemli olan gezmek değil ki. Önemli olan bir şeyler keşfedebilecek kadar iş yapmak, kendini bulabilecek kadar yahut. Yeni insanlarla, yeni şeyler konuştuktan sonra hayata umutla bakma olasılığı için geziyorum. Yol benim için umut demek.” dedi. Sanırım benim için yol kafamın içindeydi. Sürekli oraları arşınlamıştım Araf’tan farksız olarak. Yine de onun kadar tutkulu değildim hiçbir şeye. “Ya yol bozursa?” diye sordum. “Hep başka bir yol vardır.” dedi. “Yoksa?” diye sordum. “ Ya ölürsün ya da kendi yolunu kendin yaparsın dedi. Haklıydı. Teşekkür ettim, yeniden konuşmak için buluşma sözü aldım. Olur mu bilmem ama birbirimizden haz etmesek de buradaki diğer insanlara göre birbirimizi hep daha iyi anladığımız için mecburi bir iletişim yarattık. Bundan da memnun değilim diyemem.

Zamansız sohbetler bile insana bazen böyle anlar yaşatabiliyor. Belki de o yüzden ölmüyoruz hala. Yapabilecek bir şeylerimiz olduğu için. En kötü ihtimalle buna inandığımız için. Kalıpsız, tabusuz bir şekilde. Anahtarı atmayacağım, bir kere de umuda muhtaç olduğumu kabul edeceğim. Ben aciz bir yaratığım ve insandan hiç farkım yok!

DORUK GAVAZ

-SÜREGELECEKTİR-

ÇALKANTI KİBRİT

"Kirim, pisim, aklıma zincir olan ne varsa atacağım, gerekirse kendimi bile! Ortada satfca kalmak, bir et parçası olarak toprağa girmek ve oradan da bir daha çıkmamak istiyorum. Aldırmak istemiyorum hiçbir şarlatanlığa. Tanrı beni bir daha doğurursa onu da öldürürüm büyük keyifle."

"Yakıp yıkmak istemiş gibi görünebilirim dünyayı, ne de olsa adım "Kibrit". Belki de gerçekten bunu istiyordumdur, fakat bir sebebi var ki yenisini yakmadan da yıkmadan kuramayız. Çoğul konuştuğuma bakmayın, tek başıma, ateşini bulamamış siska bir kibritim ben."

"Her anlam yüklediğimde püskürtmek nasil bir huy, bilmiyorum. Kangren olmuş bir bedeni sabah yazdını gösterirken bir tabure ve bir iple sırtıklelemek istiyorum kuytu bir yola. Yapılacak başka bir şeyin kalmadığı, ancak dudakların uçukladığı bir akşamüzeri, anasorda boğmak istiyorum kendimi. İçte nefretim, içte gerçekliğim, içte sahteliğim."

"Ben gerçeği istiyorum, sade ve öz olanından. Sıkıldım bu harf oyunlarından. Dilimi unutmak istiyorum ki ölebileyim öylece."

"Kadere inanmıyorum, ben hayata kendim olarak bir başkaldırıyım: aşkımla, nefretimle, mücadelemlle! Ben bu dünyadaki hiçbir şey ve yanı her şeyim."

"Ölüm, kadere uzanan yola inanç varsa ona yapılan tek başkaldırıdır. Kim ne dersin öksüz bir çocuk, yemektten, yetim bir çocuksa şefkatten uzak kalmıştır. Ben ikisinden de uzak kaldım."

"Herkes porselen, herkes çelik, herkes ayna. Ve ayna yüzünü göstermez insanın."

BOĞUNTU

01.17

kesik kesik nefes alıyorum. neler olup bittiğini anlayamamış halde, yarı baygın tavanı izliyorum. tavadaki çizgiler ve tüm diğer şeyler, ben izledikçe daha da karmaşıklaşıyor, gökten düşen taşlar gibi kafama yağıyordu. açık camdan esen rüzgar, yerdeki saçlarıma dokundu. son 2 saatte neler yaşamıştım? işte daha ne olup bittiğini anlamadan yerdeyim, karnımdan akan kan, dolaba kadar uzanmış.bu kan gölü, kiraz ağacı gibi dallanıyor hayalimde.

ayağımın ucunda ucuz bir korkaklıkla atılmış tabanca duruyor. tabancayı izlerken beni vuranın en azından tanımadığım bir yabancı olmaması gerektiğini düşünüyorum. buraya gelip hiç bir şey yapmadan kaçtı.evet, evdeki eşyaları çalmaya yeltenmedi bile. sanki görevi buymuş ve hemen gitmesi gerekiyormuş gibi aceleyle kaçtı, bu tabancayı da buraya attı.

anlamlandıramıyorum.

mutfaktaki çorbam taşarken, bunların bir anlamı olmalı mı diye düşünüyorum. belki de her şeye bir anlam yüklememeliyim. insan bir geceyarısı, aniden vurulabilir, e vurulmayabilir de pek tabii. bu seçeneklerin arasından birilerini yaşıyoruz her gün. ben bugün vuruldum mesela. ama yadırgamıyorum, sanırım. telefonum uzakta, sanırım kalkamam. bir kaç kere bağırıma çalıştım ama biri sesimi cımbızla alıp çekiyormuş gibi hissediyorum.sanırım uzun bir süre burada tavanı izlemek zorundayım.zaman ilerledikçe her şey daha karmaşık görünüyor sanki.bu yüzden de hafiflediğimi hissediyorum.

bütün bu anlamsız silsileler bulutunda, yarım kalan resimlerime bakıyorum. en ortadakine bakıyorum hatta, evet. bakıyorum ve görüyorum ki, tuvaldeki resim bir şeye, birine benziyor.o akşam çizdiğim resim, beni vuran kişiye gittikçe daha çok benzemeye başlıyor, ayaklanıyor adeta, tuvalden çıkıyor, canlanıyor. defalarca vuruluyorum. yadırgamıyorum artık, düşüncelerim yağmurdaki damlalar gibi kafama akmaya başlarken araya boyalar karışıyor ve bilincim biraz daha zayıflıyor..

01.18

ELMAKAF

BERLİN İSMİNDE BİR ŞEHİR VARDI VE DÜNYA'NIN SONUYDU

1966 performansıylay toplamda sekiz Tony ödölü ve 1972 film adaptasyonunun kazandığı Grammy ödölü ile tiyatrunun en başarılı müzikallerinden olan Cabaret, 1929 Berlin’de toplumdan dışlanmış ve bilinmez sanatçılaryn hükmettiği yeraltı eğlence dünyasına kendini bırakan Amerikan yazar Cliff’in perspektifinden Weimar döneminin son yıllarında artan tehlikeyi dekadany ve muzip bir anlatımla sunar.

İngiliz yazar Christopher Isherwood’un anı yazılarını baz alan “I Am a Camera” oyunundan türetilen Cabaret senelerin telefon oyunuyla karakterleri acayip karikatürlerle dönüştürmüşse de özünü gerçek hayattan alır; söz gelimi hikayenin ana karakteri oyunculuk hayaliyle Kit Kat’ta amatör bir chanteuse (kulüp şarkıcısı) olarak çalışan İngiliz Sally, gerçekte yazarın arkadaşı amatör şarkıcı Jean Ross üzerinden modellenmiştir.

Cabaret’yi diğer müzikallerden farklı kılan performansların Diejetik özellik taşımaları, yani kurguda çalan müziği karakterlerin duyduğu gibi seyircilerin de duyması. Sinemada rastlanan nadir bir teknik iken tiyatrodada en tanınan örneği Kit Kat Kulübünden başkası değildir; Bu teknikle seyirciyi Sally’nin bencil zevklerine davet eder, fark etmeksizin bu ölümcül döngüyü sürdürmeye ortak etmiştir.

Hayalperest ve kalender karakterlerden gizemli tutumuyla kendini ayıran anlatıcı, diğer adıyla Master of Ceremonies, aktör Joel Grey’in ustalıklay canlandığı soğuk bakışta güya seyirciyi anlatıdan ayıran görünmez dördüncü duvarın ötesini görüyor, karakterlerin başına gelecek felaketten haberdar olduğu kadar seyircinin pasif yaklaşımını sessizce eleştirmektedir.

Emcee’nin seyirciyi karşılarken kullandığı “Dışarısı kış; ama burası sıcak” sözü basit bir espri olarak anlaşılsey da gizliden hikayeyi kapsayan duyarsız ve apolitik duyguların ön habercisi, karakterlerin önlemekte yetersiz kaldığı yıkımın ihtarı olabilir.

Oyunun otantik kimliğini kurmakta aktörlerin performansıylay bir o kadar önemli olan sahne tasarımıında tavanı kaplayan aynalar kullanılmıştır; Böylece özne sahneyi izlerken kendini görmeden edemez, Manet’nin Folies-Bergère tablosunu aklay getiren bu yapı seyirciyi adeta performansın bir parçası yapıarak onu oyuna daha da entegre eder.

Birinci perdenin son parçası alışlagelmiş renk ve bravadodan arınmış, dönemin Nasyonel Sosyalist marşlarını taklit eden “Tomorrow Belongs to Me” gramofonda çalarken Emcee tarafından aniden durdurulur, sert ışığın koyulaştırdığı yüz hatlarında iğrenme okunabilir, artık maske tamamen düşmüştür. Tanımakta tereddüt edilmez bir jest ile perde düşer.

Bu tekinsiz hissiyatın toplamı ikinci perdenin sunacağı dönüşümü daha da çarpıcı yapar.

Gittikçe kontrolden çıkan performansın doruk noktasını “Cabaret” solo parçası vurgular,

Sally’in bastırmaya çalıştığı endişeleri patlamaya ulaşınca kaba mimik ve çatlak seslerle amatör bir şarkıcı olduğu aslını hatırlatır, kurguyu devam etme isteğiyle gerçekliğe yenik düşme arasındaki ikilemi göstererek seyircinin gözünde daha da insanlaşır.

İlk performansından neredeyse altmış sene geçmişse de güncelliğini kaybetmeyen Cabaret’nin anlamı kapanış monoloğundan çıkarılabilir: “buna karşı olmamak destek vermekle aynıdır.”

CARNATION

TUTSAK MEVSİM

Gece sesine suskun
Buluta gemi
Uğultusu uzaktan
Duyulur yalnızlığın kış uykusu
Binlerce ağıt

Günahtı artık tüm notalar
Şimdi bestelensin doğa

Lanetli

Aztek

Artık düşman

şiiirinden

kaçırılmış

Bu gök bu kadar eskimiş mevsim
miydi?

Ok gibi

Altında yıldız yağardı

Hayata kan değil neşe çiçekler

Boyuna bıçak değil çocuk masum

Öfkeye değil

Tezcatlipoca

BATUHAN KÜLEKÇİ

LİKİR LİKİR GİYOTİN MOLASI, ŞEREFİNE!

bazı güçlü şeyler baş aşağı meşruiyetini kaybediyor
tereddütsüz birkaç bulut geçiyor aklımdan
ani bir yıldırımın ışımasıyla mesela neon
şimdi sizi tüm karanlıklarınızdan kurtarıyor
ben kurtulunmuyorum
-feda olsun!

hainliklerini ve borçlarını ahalinin
paslı kazmalarla gümüşten küreklerle
bir bir defnediyorum mor karanlıktan çukura

siyanürle çimlendirdiğiniz heveslerim dallarından kırık
kalbim gibi titremeye alışıyor şimdi parmaklarım
islahsız öfkelerin arsenik kokan baş ağrısı
kimselere yakıştırmadan benimsediğim günahım

artık kalemi bile bıçakla yontma zamanıdır
kanarken eldivenimde kibirli bir kanın ıslığı
iflah olmaz bir çılgınlık hali yani akıl
dürtüleri ile zaptolunan düşman epey tanıdık

kahroluyorum günlüklerden ve hesap defterlerinden
yakılmak istiyorum diyorum bir matematik problemiyle
büsbütün ölünce ben,
saçlarımla uzuyorum yine de bedelsiz gece
delice bir neşe ile.

EMRE ANNDERSSON

KAYGUSUZ, BİR NEFES - 1

ağaçtayım
damarımı kesseler
boşluk akar
yahut ağacın kökü.
çehresi aynı budanın
bariz bozukluk var
çiziği kendisinden
kendime içkin ezgilemiş.
güvercin kavşakta
ruhunu yakar alışsızlık.
testiyi suya taşıırken
gaga kırılır yolda.
büklümü fazlaysa asfaltın
kursağa dökülen kırıntı cesaretse
mercek çantaya yatkın olmalıdır mıdır?

kavuşu kayık bağladı ayağıma
fısıldanmış küpelerim suya bıraktı kendini,
bütün öğütler yalnızca topraktaymış.
ayaklarım yalancı bir kumda
gözlerim gördüklerine inanamayacak.
hâlâ aynı budakla iki yuvam
gördüklerim kumarbaz salyası.
dalga üstüne dansım bu!
su, geceleyn afrikana dönüşür

ellerim bedenimi arar
beş karışık aklım teknededir
tekne, ağaçtan farksız mıdır?
hâlâ aynı dalla iki yuvam
ellerim onlarda çilek arar
fener yanı başıma yakın olmalıdır
mıdır?

korku deryanın ortasında başlarsa
ve avcumdaki belirtiler sapmışsa
su bulunduğu insanın şeklini almaz.
kavukların kirpisi elime
tanıdık dallar etrafta
ben çilek arıyorum dejavuda

her şeyi isteyen
ve hiçbir şey beklemeyen bir anda.
bilinememezlik örtüsüyle daldan dala,
fırça hep nâzır olmalıdır mıdır?

telaşlı bir kaplumbağanın kafesi
çulsuz bedevinin susuzluğu
antonin artaud'nun sızısı
ve hâlâ yoldayız hayatım!

DORUK GAVAZ

FOTOĞRAF: DORUK GAVAZ

BELİRSİZ

Ne gelir insanın içinden
ya da ne vurur diline insanın içinden?
Kuşamaz, yazamaz derdini.
Yoktur çünkü kumu bu ateşin.
Yanar durur içinde ta ki tüketene kadar bendini.
Lakin yinede istersin hep
o, orada dursunda ısıtsın içini.
Kontrol edemesende güzeldir gözüne.
Dokunamasanda nefesini keser hissi.
Koklayamasanda söndüğünde anlarsın sardığını bedenini.
E ateş bu, bırakır elbet isini.
Sen alışmışsınır çoktan kokusuna ve dokusuna ama
sadece sana bakan anlar çoktandır içinde bittiğini.
Dediğim gibi yoktur bi çaresi kolay yolu.
Tabiatı belirsizlik...
İster beş yıl bekle ister bir yıl ister altı ay.
Gelmiyor gelmeyince.
Yanmaz ateş öyle kolay gözünü kör etmedikçe.
Ancak bana kalan yine is yine kül ve umudu belki kanatlanacak olan ankanın.

TEMKİN ŞAŞKIN

EUNOIA VE YALDIZLI PUSAT

nolur bakma öyle!
açma o eski aşkımdan yadigar konuları
konuşma benimle bitap düşmüş gibi
sen ne yaşadın ki?
latibulenin yolunu kaybettin mi sen hiç?
yaşadığın aşkları şiirime virgül yaparken ben
acısız acılarınla ahkâm kesiyorsun!
korkarım yargılıyorum artık aşkı
eskiden olsa diyemezdim mesela böyle
ah o eski aklım
eunoia, eunoia, eunoia!
nerede şimdi o eski berrak zihnim?

incecik bir kemik oluşturmuş ruhunu
kırsam kırılır
atsam atılır
eskiden de vardı böyle bir tane
gezer dururdu dimağımda
gitmek bilmez, gelmek bilmezdi
şimdi nerede?
ellerini açar, önümde ağlardı
bir emziği eksikti
şimdi nerede?
sende onun gibisin işte
o yüzden hiç konuşma benimle,
sadece gül.
sadece gül ki senden kalan tek hatıra gülüşün olsun
ileride, ömrümün baharında yetişen çiçekleri budamak için bir bıçak gerekirse şayet
güzel bir silahım olsun
diğeri çok acı veriyor çünkü
çiçekleri budarsam o acı silahla
onların bile inlemesi duyulur gaybtan
benimkini yanımdaki duyamamışken üstelik.

TUĞÇE KAYIŞ

BİNDOKUZYÜZYETMİŞSEKİZ

şimdi bir kusma ihtiyacından ibaretsin
duvarlarında yaşayan ölmüşlerinden,
yitirmek ve yitirmekten;
vicdanının amansız muhakemesine uğramaktan ibaret davud
yalnız olmanın laciverdi andıran tadı,
karnında ardsızlığın adı,
el değmemiş anılarına yağın yağmurla;
biraz yaratılanlardan biraz yarattıklarından ibaretsin
eninde sonunda eşrefi mahlukattan ibaret:
sulhtan hariçsin
elbet cumhuriyete gebemişçesine hevesten kurdeşenler dökeceğim
seni gördüğümde,
elbet bakışların putlar kıracak içimde,
elbet mübah ve kaçınılmaz baltalar inecek enseme;
bak, yakınlaş ve kaç
kir ve günahattan ibaret olacağız
işte; tanrının midesinde bir ekşime yaratacak dualarım
şimdi amansız hastalıklar kadar utanacağım yaşama arzumdan
susma, susarsan kan kusacağım
kan kusacağım bu yaşamak sanrısında
“anladım ki benim felâketimi tatmamış olan
benim hangi felâkete uğradığımı bilemez”
hissettiğimden değil, vadedilmiş bir şiir bu
ve şimdi yitireceğim bir arşın anımızı
oysa tahayüle secdeden ibaretim
yitmek ve yıkmaktan ibaretim
kan ve kusmuktan,
kül ve günahattan,
susma
susarsan, istiklal mahkemelerince yargılanacak bozguncu düşlerim,
yine de idamın uğrak kavşaklarından aşk koparacağım
hâleti rûhiyeme armağan sayacağım
terketmek duygusuna mahsus bir ivedilikle büyüyeceğim
avurtlarımda bitmek tükenmek bilmeyen kaygılarım nihayet sana dokunacak
ve işte sevgilim;
biz bugünlerde heterodoks bir aşktan ibaretiz

ECEM ASLAN

yazanlar

doruk gavaz
dede
carnation
tuğçe kayış
temkin şaşkın
ecem aslan
koray kurtoğlu
yusuf öz
senem uras
emre andersson
elmakafa
solmaz arzili
zeynep akkaptan
berkin zobi
emine öykü güner
cemre n. karain
irem ateş
muahmmmed ahmetoğlu
murat boğurcu
janset öztürk
batuhan külekçi
yalım aydın
fahri küçük

kapak tasarım

elmakafa

iç kısım fotoğraf

doruk gavaz
ratel

iç kısım illüstrasyon

elmakafa
carnation
abö

mail/alacafanzin@gmail.com

[instagram/fanzinalaca](https://www.instagram.com/fanzinalaca)

[twitter/fanzinalaca](https://twitter.com/fanzinalaca)

[instagram/_elmakafa_](https://www.instagram.com/_elmakafa_)

BURAYA KARALANMIŞ HER ŞEY BİRER HAYAL ÜRÜNÜDÜR
GERÇEKLE HİÇBİR **ALAKASI YOKTUR**

#7

alacafanzin@gmail.com

 fanzinalaca